

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie pozwanym zapłaty na rzecz skarżącej odszkodowania w wysokości 118 762,57 EUR z odsetkami w wysokości 8 % rocznie od dnia ogłoszenia wyroku, ewentualnie o stwierdzenie, że wobec pozwanej istnieje roszczenie o odszkodowanie;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca domaga się odszkodowania z tytułu przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 1355/2008⁽¹⁾, które zostało uznane za nieważne wyrokiem Trybunału z dnia 22 marca 2012 r. w sprawie C-338/10 GLS.

Skarżąca podnosi, że cła antydumpingowe niesłusznie pobrane na podstawie tego rozporządzenia wprawdzie zostały zwrócone przez krajowe organy celne, poniosła ona jednak szkodę gospodarczą w ten sposób, iż ze względu na utratę płynności była zmuszona wziąć dodatkowe kredyty bankowe, które zostały oprocentowane według stawek rynkowych oraz krótkoterminowe kredyty według stałej stawki oprocentowania. Dąży ona zatem do zwrotu różnicy pomiędzy odsetkami zapłaconymi przez nią od jej kredytów bankowych a niższymi odsetkami, jakie musiałaby zapłacić, gdyby nie zostały pobrane cła antydumpingowe. Skarżąca podnosi w tym zakresie, że poprzez sprzeczne z prawem przyjęcie rozporządzenia nr 1355/2008 pozwane naruszyły obowiązek staranności i dobrej administracji w wystarczająco kwalifikowany sposób, przez co skarżąca poniosła szkodę, której nie można naprawić w inny sposób, bowiem oprocentowanie kwot stanowiących różnicę na korzyść zobowiązanego do zapłaty cła od momentu zapłaty według właściwych przepisów krajowych nie jest przewidziane dla należności celnych przywozowych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1355/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 350, s. 35).

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2014 r. – Komisja przeciwko McCarron Poultry

(Sprawa T-226/14)

(2014/C 212/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: adwokat R. Van der Hout oraz L. Cappelletti i F. Moro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: McCarron Poultry Ltd (Killacorn Emyvale, Irlandia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz Komisji Europejskiej należnej kwoty w wysokości 976 663,34 EUR, czyli kwocie głównej w wysokości 900 662,25 EUR oraz kwocie w wysokości 76 001,09 EUR z tytułu odsetek za zwłokę obliczonych według stopy 2,50 % za okres od dnia 1 grudnia 2010 r. do dnia 15 kwietnia 2014 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz Komisji Europejskiej kwoty w wysokości 61,690 EUR za dzień z tytułu odsetek od dnia 16 kwietnia 2014 r. do dnia całkowitej spłaty zadłużenia; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona na podstawie art. 272 TFEU i ma ona na celu wydanie przez Sąd orzeczenia nakazującego pozwaną zwrot na rzecz Komisji Europejskiej kwoty głównej w wysokości 900 662,25 EUR wraz z odsetkami w ramach umowy nr NNE5/1999/20229 dotyczącej „Szczegółowego programu Wspólnoty w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji w dziedzinie »Energii, środowiska i zrównoważonego rozwoju – Część B: program Energia«”.

W uzasadnieniu skargi Komisja Europejska podnosi jeden zarzut: Komisja twierdzi, że pozwana uchybiła swym zobowiązaniom wynikającym z umowy, nie zwracając Komisji różnicy między należnym pozwanej wkładem finansowym Unii a całkowitą pobraną już przez pozwaną kwotą. Należy pozwanej wkład finansowy jest niższy niż całkowita kwota wypłacona jej przez skarżącą tytułem zaliczki i płatności pośrednich. Komisja twierdzi zatem, że na podstawie umowy pozwana winna zostać zobowiązana do zwrotu dochodzonej kwoty.

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2014 r. – EGBA i RGA przeciwko Komisji

(Sprawa T-238/14)

(2014/C 212/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Gaming and Betting Association (EGBA) (Bruksela, Belgia) i The Remote Gambling Association (RGA) (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Brankin, Solicitor, T. De Meese, E. Wijckmans i M. Mudrony, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.30753 (C 34/10) (ex N 140/10), którą Francja zamierza przyznać na rzecz spółek działających w sektorze wyścigów konnych (Dz. U. L 14 z dnia 18.1.2014 r., s. 17);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza istotne wymogi proceduralne zawarte w art. 108 ust. 2 lub wynikające z niego, zasadę dobrej administracji oraz art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE oraz zasadę dobrej administracji, ponieważ:
  - środek nie jest konieczny, w związku z czym nie ma własnego celu leżącego w interesie ogólnym;
  - środek obejmuje koszty, które nie są uzasadnione z punktu widzenia interesu ogólnego;
  - środek nie jest odpowiednim instrumentem służącym do osiągnięcia celu leżącego w interesie ogólnym;
  - środek narusza konkurencję i ma negatywny wpływ na handel;
  - Komisja nie uwzględniła całego kontekstu przy ocenie środka.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia w odniesieniu do różnych aspektów spornego środka.